

GÖMÖR-KISHONT

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési ár: { Egész évre . . . 6 frt - kr
Fél évre . . . 3 " - "
Negyed évre . . . 1 " 50 "

Községek és néptanítók egész évi előfizetésnél 2 frt árleengedésben részesítettek.

Az előfizetési pénzek, valamint a hirdetésért járó díjak a kiadóhivatalhoz, Stefanovics József könyvnyomdáiba küldendők.

Szerkesztői iroda:
STEFANOVICS JÓZSEF könyvnyomdáiban.

Ide küldendők minden a „Gömör-Kishont” szellemi részének szánt kéziratok és levelezések.

Megjelenik hetenként egyszer:
vasárnap reggel.

Egyes szám ára 12 kr.

HIRDETÉSEKET
felvesz helyben a kiadóhivatal, eszterházyi utca Kalla Mihály úr házában. — Budapest, GOLDBERGER A. V. hirdetési irodája Szervitater 3. sz. — Bécsben, SCHALEK II. I. Wollzeile 12.

Egy négyhasábos petisior hirdetési díja . . . 5 kr.
Nyiltter soronként 15 " "
Bélyegdíj minden egyes hirdetésért . . . 30 " "

Aratás, — végrehajtó.

Megjött az istenáldás! Merész mondas egy elnyomorodott, anyag lag tönkretett ország területén; de még sem lehetünk annyira hálátlanok a gondviselés iránt, hogy örömmel ne kiáltunk fel, midőn oly hosszú kétséges várakozás után; oly sok rossz esztendő elteltével végre egyszer jó aratásnak örvend a gazda. Jó aratás van országszerte, jó Gömörvármegyében is. Az igaz, nem amolyan kánaánbeli dús termés, a melyet most már csak krónikákból ismerünk, hanem olyan, mely biztosítja a földmivelőnek a kenyeret, az államnak az adót.

Immár befejezték majdnem az egész országban. Ha nem érte a vetést víz, tűz, jég, istenátok, elemi csapás, akkor le is vágta, be is takarították és hatalmas asztagok előtt áll a gazda. Örül a szegény, a gazdag, iparos, kereskedő, pénzügyminister, adóvégrehajtó egyaránt. De hogy is ne örülne Hiszen iparos és kereskedő a földmivelőtől várja a fogyasztást, ha a föld mostoha, mostoha akkor az ő sorsuk is. A pénzügyminister is örül, van mire adót kivetni, van miből adóhátralekot beszélni, nem kell fejét törni új kölcsönökön, nem kell annyit hallgatnia a földnép kizsárolásáról, kegyetlen végrehajtók zsarolásáról. Oh de az adóvégrehajtó a pénzügyminister közkatona, az örül legjobban. Tudja ő, hogy miért; tudja ő, hogy az ő aratása is csak akkor ad bő termést, ha van miből aratni. Üres paja, üres magtár, üres erszény nem az ő régiója; gyermekek sirása, asszonyok jajgatása, adós emberek gondterhelt homloka, neki is megnehezíti hivatását. Mert a hol nincs, ott ne keres.

TÁRCZA.

A KI EGY SZINÉSZNŐBE SZERELMES.

(3-ik közlés.)

Színpadon meghajlott és térdet hajtott előtte a fiatalság. A nyegle udvarlók egész darázsraja tolongott körül minden este; mindenkiel dacolva, mindenkit lenézve arrogansok, hetvenkedők fogták körül; fülbemászó hízelgésekkel kerítgették, mézédés szavakkal táplálták — volna, de nem lehetett. Szíve bevehetetlen vár, maga megközelíthetetlen várurnó volt, ki mitsen törődött a dőre rohamokkal, időt és puskaport vesztegető ostromokkal. Előadás után láthatatlan, nappal „senkinek sem volt odahaza” — kivülem. Miért kivülem — szent titok, minek nyitját hiába kerestek. Rokonom volt s ha úgy tetszik, — szivrokony voltunk. Megértettük egymást igazán, szentül, nemesen. A léha juvenus — ventus nem tért észre, tajtékzott dühében. Jutalomjátéka alkalomára készült eliene egy gyalázatos ezélu — még gyaázatosabb kivitelü — demonstráció. Drága pénzen felfogadtattak a vöröshagymások, füttyörészek, bohoczok, tapsoncz tünetök. Vilma neszt vette. Előadási napon a főpróba után meglátogattam, nem először, sem tizedszer. Sírvá temette fejét a pamlag-vánkosokba, keserves zokogással panaszkodott az égbekiáltó vakmerőségről, gyalázatos háladatlanságról, — majd hirtelen asztalához megy, hogy széttepje szerződését, mert — ugymond — e városban többé nem játszik.

Megakadályoztam! „Azt ne tegye kisasszony. Ön ne törődjék a vadállatokkal. Azok ellen puszta és gyilkol való. Bizza őket reám.

De neki még is keresni kell. És ha a vánkost a fej alól, az utolsó rubát a didergő testről, az utolsó sütet lisztet a kongó éléskamrából teszi kocsijára, még is be kell hajtani az adót. Pedig hát ő is ember, neki is megcsik a szíve a nyomoruságon, és még sem tehet érte semmit, mert különben azt mondják, hogy nem buzgó katona, a káplárja feljelenti, a strázsamester megbünteti, a generális pedig elcsapja.

Azért örül a végrehajtó annak, ha jó termés van az országban.

Csak a gazda öröme nem lehet teljes. Ha ránez a tömött kalászára s megolvassa benne a magokat, úgy találja, hogy minden magnak, ha a kötelezettségeknek eleget akar tenni, tán egynél több helye is akad. Arató rész, vetni való, vető mag, kölcsön, uszorás, adó s tudja isten még hány fele rubrika van a főkönyvben, melyeket mind ki kell elégíteni. Ugy, hogy mikor télire s egy kis ruhára valóra kerülne a sor, már alig marad a dus kalászból egy-egy mag, melyeknek helye ne volna. Hanem azért mindeare fog telni csak türelemmel legyenek, míg kicsépli a termést. Csakhogy éppen az a baj, hogy sem az uszorás hitelező, sem a magas állam nem bír annyi türelemmel, hogy a cséplés után bírva várni. Hanem neki ront ügyvéddel, végrehajtóval s a szegény gazda minden reményét meghiusítja a tisztességes megélhetésre.

Nem légből kapott frázisok, miket ide irunk. Nem egy panasz érkezett már hozzánk megyénkbeli, hogy uszora és adó tartozások fejében minden kimélet nélkül az asztagban lévő termést foglalták le és árverezték el, holott pár heti balasztás-

Azonban visszalépése az ő biztos diadaluk lenne. Épp ezért kell ma játszania.

„Soha! Az istentelen kudarcot én tul nem élüm!”

„Ismétlem: önnek játszania kell. Mindenről jót állok. Ez a város művésznőt még nem jutalmazott, nem tüntetett ki annyira, mint jutalmazni, kitüntetni fogja ma önt. Igyekezzék kiérdemelni koszorui legszebbikét!”

„De, . . . de uram miért törődik annyira én velem? Kegeyet nem pazarolja érdemtellenül egy színésznőre?”

„Azt ne kérdezze tőlem. Akiket szeretünk, azokért fölállunk mindenünket, ha kell. Itt önfeláldozásról szó sincs, csupán egy durva hecz megakadályozása, a dühönczök lecsendesítéséről. Az ön női gyengesége nem harcolhat ellenük, majd harcolok én!”

„Jól van uram — játszani fogok, de holnapután elhagyom e várost.

„Rosszul tenné. Ismeri érzésemet; tudja, hogy szeretem, nőül akarom venni. Szavamnak ura szoktam lenni. Ha megelégszik egy eszedes, nyugalmas házi léttel, úgy nyujtsa kezét, — igaz, hogy a színpadról le kell mondania, de kiérdemelt és kiérdemlendő koszorúit pótolni fogja a kimondhatlan férji szeretet.”

„Nem tehetem uram, nem tehetem. Elmondám élettörténetemet, tudja, hogy mi köt pályámhoz, ismeri eskümet”

„És volna elég ereje azt mindörökre megtartani?”

„Ingadozott, akadozott De lelkemre kérem, mit mond a világ, mit az emberek?”

„Mit törődünk a világ, a társadalom, sőt a morállal is, ha szivről van szó? Még egyszer kérdem — szivemből kérdem, volna ereje esküjét megtartania?”

„Holnap talán lenne erőm, de e percben nincs; . . . szeretem önt, mint szerettem

sal az adósság is törlesztetett volna, az adós pedig vegbukástól mentettet volna meg.

Ez a leggyalázatosabb visszaélés a joggal és törvénynyel, melyeknek pedig legelső örei az állam és a jogvédők. Ha állam és hitelező vagy annak képviselője nem ismer humanitást; ha törvénykezés megengedi, hogy puszkos önérdék kapzsiságának az állampolgárok existenciáját feláldozza, akkor hasztalan bötermés, isten áldás; a közelgő tél újra egy mindenéből kifosztott, nyomorra küzdő, éhen haló földnépet fog találni, mint a múlt évben.

Mert tény az, hogy földmivelő népünk el van adósodva. S ha most, midőn reménye van legalább részben fedezni az égető kötelezettségeket, megrohanja állam és privát hitelező rossz akaratulag, még mielőtt javára használhatna, amit a gondviselés adott, bizony akkor fölösleges volt a tavaszi vetőmagot is kölcsönözni, mert így legalább nem kizná az a keserű tudat, és tapasztalás, hogy verejtékes munkájának silány gyümölcsöt sem élvezheti.

Több oldalról vett panaszunk ne kerülje ki az illető körök figyelmét.

Körtünetek.

(-i-la.) A tekintélyek kora lejárt.

A szédelgés, gög, pöffeszkedés, urhatnáság e századában a rágalmak, a gyanúsítások korát éljük. A tekintélyeket sárral, kódarabbal fizetik, felejtve az érdemeiket, felejtve a tetteiket, féreg gyanánt, satira, irónia, sarkasmos velőig ható gunyjával, gyanúsítással, rágalommal teszik nevetségessé,

. . . . Köszönöm, hogy fölemel a porból, a világ által annyira csufolt piszkos talajból. Leszek önnek hűséges, kedves felesége, ha úgy parancsolja

„Nem parancsolom, de boldogságomra kérem.” Váltva lön az első esők. Az első és — utolsó.

Hazamenet első kötelességem volt, a demonstráció három fő kolomposánál tiszteletemet tennem — levélileg. „Uram — így hangzott mind a háromhoz — V. Vilma k. a. ellen ma egy pissenés, egy hang s ön holnap reggelre megszűnt élni!” Nem volt ez pusztaán ijesztés. Nem hiába vettem Páris első vívómesterétől leczkéket. Teljes elhatározással tettem föl magamban, hogy a tüntetés legkisebb heroldját lelövöm, mint egy veszett ebet. Megérkezett a 8 óra. Olyan tengernyi népet még nem látott az a társulat, olyan estvét nem élvezett az a publikum, de olyan kitüntetés sem érte még azt a nőt. Boglyát rakathatott volna össze koszorúiból. De játszott is, mintha a művészet istennője maga vinné helyette szerepét. A demonstrálni vágyók sorában elhalt a suttogás; az érzelmek, dühök füttyös hirdetői éljennel ajkukon hajoltak meg a dicső művésznő előtt. . . .

Előadás után kocsimon vittem lakására koszorút, hadd nyugodjék utoljára azokon. Haza kísértem.

„Kisasszony — szólék hozzá szobája előtt — lehet, hogy ma utoljára izlette meg a dicsőséget. — Jegyváltásunk előestéje öné nézve égi öröme, feledhetlen emlékü leend. Hogy rám nézve is az legyen, imádkozunk, álmódjunk szépeket, hogy szépet, jót hozzon a holnap nap.”

„A holnap igen a — holnap” Szenvedélyes, tüzes esőket nyomott arcomra, elfutott. Nem értettem még.

állítják pellengőre az érdemeseket, felfeszítik a kín, a pletykaság keresztjére, elhurcolják a Gologthára is, hogy epével, eczettel itassák, s hogy a mérték teljes legyen, még ott sem hagyják békében, de fövissel koronázzák, hadd legyen mardosabb a gyötrellem, égbekiáltóbb (a keresztben függő közelebb van az éghez) a szegény, a gyalázat. Így van ez és nem másképpen. Jeles ügyek jeles bajnokai kiméltelenül támadtatnak meg gnyos és goromba nyilatkozatokkal, hazugság és rágalommal; érdemeknek nincs jutalma, mert épp érdemeikért a gyűlölet és irigység szenvedélyesen opponál, vadaskodik, kigyót, békát kiabál. Derék emberek piszkolnak be oly hasztalanul suhanczok, higvelejek, kik a skutika, virgács iskolájából alig kerülve ki, érdemteleneke am azok saruszijait megoldani. Olyanok árasztják a gyalázkodás, rosszakarat büzös leheletét, olyanok dobják arczokba az utca sarát, olyanok sütik homlokokra a megbecstelenítés gyalázatos bélyegét, kiknek azokhoz a legkevesebb joguk van. És ezek gyanúsítanak minden elmenőt, mindenkít, ki utjokba áll. Kétkednek egyesek tiszta, nemes szándékában, fagyos gunynyal fogadják a jeladásokat; semmi szépet, nagyot nem akarnak azokban, azoktól látni, csak szennyest, moeszkost, aljasat. Gazságukkal, szemtelenségükkel arczokba vernek, szemükbe köpnek, szennyel, piszokkal mocskolnak be, azt bántják az emberben, ami legtisztább, legszentebb, — a kötelességérzetet, a becsületet. Mindenki felett kimondják az ítéletet; nincs előttük semmi, min keresztül gázolni nem volnának készek; vizik az öntudatlan, mindent talpával taposó állat szerepét, a karmoló, tépő sasét, — ezek azok a hősök, kik bálványozzák az eszméket — s z á j j a l, máglyán szeretik látni az eszmék megteremtőit; kik mutatnak nagyok, fensőbbek iránti tiszteletet, úgy mint a komédiás, a színész szokott — torzképileg.

Pedig mily könnyű homályba állítani

Megjött a holnap. (Épp ma egy éve annak a holnapnak.) Délután hozzá készültem, kicziczomázva magamat, mint eddigelő soha, midőn kopogás, bejelentés nélkül toppan szobámba a természetes színigazgató.

„Bocsánat tisztelt uram, hogy háborgatom. V. Vilma kisasszony ma reggel sebbel-lobbal felbontotta szerződését. Elhagyott. Az ön számára egy levelet hagyott általam kézbesítettül.”

Egy levelet? Gondoltam mi van benne!

„Jászfiur! A szerelem és becsület között kelle választanom. Engem eskü tartlekötve a színészi pályához. A becsületért feláldozom szerelmemet. Éljen boldogul! Emlékezzék olykor egy szegény, szerencsétlen színésznőre! Vilma.”

Szegény, szerencsétlen leány bocsánat! színésznő! Megértém már, miért mondta „holnap talán lenne erőm eskümet megtartani.” Volt ereje. Helyesen eszelekedte-e? eszem azt sugja — igen, szivem — nem. Ő tudja, miért tev. Nem dobok rá követ. A véletlen, az esély utamba dobta, megszerettem; egy véletlen, egy esély eltávolította, igyekezni fogom elfeledni. Éljen boldogul! Igeu jól tudom, hol játszik és dalol most, hol aratja koszoruit; — igen közel van hozzám, de utána nem mehetek, mert nekem is a szerelem és becsület között kell választanom. Most már én is esküszöm: eskü fog lekötve tartani — pályámhoz; a becsületért feláldozom szerelmemet, első és utolsó szerelmemet!

F-i.

Legfényesebbet: — kis mesterség bemo-
skolni a legfényesebbet is, az értéktelenség
legalsóbb fokára szállítani le — irigykedés,
agyarkodás, fondorkodás által — a féltést,
a heroismus képviselőit is.

Ott van egy férfi, ki magának a tár-
sadalomban illő allást közdött ki, a köz- és
magánéletre szilárd elveket alkot, — val-
lalatokba fog, melyeket szerencsésen befejez,
— pedig titáni munkára volt szüksége, hogy
helyzetéből kibontakozzék. — kibontako-
zott — b e c s ü l e t e l. Most a sze-
rencsés, vagyonilag gazdag, személyileg de-
rék a világ itéletének van kitéve; a szemé-
lyéhez és vagyonához fűződő szerencse sze-
rencsétlenségévé válik; beszélnek róla, só-
tétben való tapogatózásukban a legkülön-
neműbb okokra bukkannak, melyek a vagyoni
gazdagságot, a személyi derékséget lennének
hivatva „egybevetések”, „élelátások” nyo-
mán megsemmisíteni.

Ott van egy másik ember! Vigasztaló
helyzet, barátok elhagyása, közömbösség,
szomoró elbagyatottság — osztályrésze. Ez
az ember igen magas, mindenható polczon
állott; kezében az igazság, a részrehajlat-
lanság büntető és jutalmazó mérlegével.

Az emberek, a hiúság és dölyf össze-
esküdtek ellene; az irigység igazságos min-
denhatóságát nem tudta eltűrni, érdemeit
sárba dobta, erényeit, szellemi felsőbbiséget,
szíve nemességét nem akarták tisztelni —
— a folytonos kisebbités, gyalázás
letaszította a polczról — elbukott.

Itt egy tönkretett gazdag, kit a vi-
lág tönkrementnek csufol. Legigazabb for-
rások, érett tervek kivitele, legmegbízhatóbb
vállalatok urrá, gazdaggá, — jászivűsége,
barátok hűtlensége, piszkos kiszákmányolá-
sok — majdnem koldussá tevék. A rágalom
itt se törtézteti magát, a nyelvek a köny-
nyelmű itéletok végleg elitélék; meggazda-
gulását vérszópó uszorsáskodás-, haszonkém-
letek, csalások és véletlenek szeszélyének,
bukását kicsapongás, élvhajzás, elhamar-
kodott spekulációknak, nyaktörő, meggon-
dolatlan mohóskodásoknak tulajdonítják, —
nem gondolva meg, hogy a legostobább
contrast, mit összehoznak.

Amott egy szelleműs a szó realis
értelmében művelt, finom modorú egyén,
tudományos, sok ismerettel bír. A tömeg
élczés észrevételekkel, ellentétes fogalmak
összezavarásával, tényekkel (?) igazolja,
hogy az — ostoba, keskeny látókörű, leg-
vastagabb tévelyek által elfogult fő, önhitt-
séggel, büszkeséggel felruházott altu-
dós stb. stb.

Emitt egy erényes életű, művelt a
természettől gazdagon jutalmazott urnó,
kinek arcán a szeretet vonásait tudjuk csak
felfedezni, kinek alázatosság, jószág, emberek
hibáinak elnézése, türelem, szenvedés —
erényei, gyöngéd érzékeny szív, nemes lé-
lek, ki megérdemelné, hogy az imádás ró-
zsakoszorójával vennék körül — és a helyett
bemooskoltta, utáltta, undorítóvá igyekeznek
tenni ez arcot, könyörtelenül, kétségbeesítő
kegyetlenséggel ostromozzák az irigyek, a sze-
retetlenség, megvetés fagyával fizetik, szé-
gyenpadra hurcolják, bukottak, színelő-
nek kiáltják ki s olyanok, ki a hiúság
örömét, a dicséretet fenyt hajhászsa, mert
nem keresi a sokaság tetszését . . . !

Igy megy ez különféle variációkban.
Melléttünk szólnak az agyon kintott, to-
visek utakon haladók, tőrök, szenvedők, tit-
kos martyrok, könnyes szemek és zokogó
ajkak; az emberiség, a társadalom által
elitelt szerencsétlenek, a kim keresztjére
dobott — ártatlanok.

Hogy e körtünetek a társadalom rot-
hadását, a társadalom tagjainak romlottsá-
gát hirdetik — kétségkívül.

A tekintélyek kora lejárt. Azért nem
szolgál a haladás lépcsőit az érdem, a
hűség, erény; — egyiknek sincs tartós
gyümölcse, egyik sem közelít meg való czelt,
egyik sem szolgálhat nagyságnak alapul,
nem lehet biztos támasza az állásoknak.

Állítsuk e körtünetekkel szembe a kö-
telességerzet, illedelmet, lovagiasságot, —
nyerünk, tapasztalunk kötelességfelejtést,
paraszt durva illemtelenséget, irigy fondorko-
dást, buta urasdiságot, hetyke gavallériát,
módatlan szájból fakadó trivialitást . . .
Ha valaki a pajtosság, a czimboraság elvét
nem követi, mindennek, csak becsületes em-
lemnek nem kiáltják ki. Antipathia, sympa-

thia, ezek a rugók, de nem a becsületes ér-
dekek, az érdemek, jellemességek! . . .

Suum cuique.....

Motto: *Videant consules . . .*

Gömörmege fővárosa Rimaszombat. Ri-
maszombat szíve a — városbáz. A városbázhoz
fordulunk tehát, hallgassa meg eszedő kéré-
sünket.

Tudva levő dolog, hogy a súlyedési tü-
netek minden jelensége irtózatossá pusztítást viz-
véghez az egész földtekén egy, mint corrupt
házakban; hazákban egy, mint Rimaszombat-
ban. De az is tudvalevő dolog, hogy a súlye-
dési tünetek egy jelensége se oly romboló ha-
tásu, mint az erkölcs elenség, mely a világ
legóriásabb birodalmait tette tönkre. Gömörme-
ge fővárosa igen csekély pont egy birodalom-
hoz, de épp e kicsike pont semmissül meg mi-
hamar — moraliter, ha az erkölcsöt, tisztasá-
got nem veszi oltalma alá s a város legszebb
helyére, majdnem piacára beültetett dudvát,
burját, csalánt ki nem irtatja —, vagy más
„illőbb” helyen nem engedélyez neki talajt. Ha
nem is nevezem meg, minden rimaszombati,
sőt, sajnós, idegen lakos is tudni fogja, miről,
mily gyönyörűséges helyről beszélnek.

Van e főváros területén egy v i l á g v á-
r o s h o z (a lá Páris) címzett ház, hol a ki-
hívó ledérség, szemérmelenség, pirulni nem tud-
dás apostolnői a bünykereset (!) östökölő
hatása a'tt eddigelé kénytelenül üzik veszedel-
mes mesterségüket, terjesztik érzécsiklandoz-
tató tanaikat, — természetesen változatos és
tán distingválit publikum előtt.

Mondom, a város területén, egy tisztessé-
ges utca legszebb részében, egy erényt hir-
dető papi lakhely tözsomszédságában egy világ-
városi kávéház (?), hol csakugyan párisi kép-
zelmet foglalható ocsmányosságok, lascivságok
hus és vérből álló alakok által lesznek ijesztő
valóságok, s hol élet hajhászó dandyk, karva-
lyok nyiltan üzik, muzsikaszó, táncz, dárdó
mellett malackodásaikat. E „cronique scanda-
leuse” ijesztő alakban áll előttünk: bár a
helybeli sajtó két ízben is felemelte ellene til-
takozó szavát s a polgárság magán és nyilt
körökben nem egyszer manifestált a czondra
és undorító penész ellen, mely örlöszu gyanánt
rágódik a város testén s mely eredeti jellemé-
ből, erkölcsiségéből vetkőzteti ki azt.

Ha az erényt, mint szent palladiumot
nem akarják vagy nem tudják tisztelni, a pisz-
kosságokat, szemenszedett erkölcstelenségeket
uton-utfélen fixirozó, élvhajhászó felkesztyűzött
és maschlizott „uracskok”, a mételess erkölcsöt
és izlést pártoló könnyűvéru gavallérok — —
hagyján, de okuljon legalább a competens for-
rum, s vegye észre a „vetet”, s a megbotrán-
kozás hangját ne utasítja vissza nár csak a
művelt közönség érdekében is. — A temető-
utca midaddig olyan hely marad, melytől
undorral fordul el minden — nem hályagos-
szem s hol arcza tolul a vér, míg a hatóság
meg nem teszi intézkedéseit. A bünbarlangok
nem oda valók, hogy a nagy közönség tisztes-
sége ne merjen még nappal sem — an-
nál kevésbé este — átmenni, ha csak nem akar
otromba dévaságoknak fultanuja lenni. A
közérköles megméltelyezése — a szabad-szaju
frivolitások ellen mindenütt tiltakoznak; mi
most utoljára veszünk alkalmat, hogy a köz-
önség ellen továbbra is ne követessék el hely-
rehozhatlan sértés; hogy az előjáróság komo-
lyan gondoljon arra a „rabló” helyre, mely
által az idegen oly megrovásban részesíti, a
milyet megérdemel. Becsüljük, tiszteljük a
közvéleményt még akkor is, ha elszégyenítő
leczkére érdemest. Ne fertőztessük meg a le-
vegőt, mert ez bün önmagunk, bün az ősi
erény ellen! Azoknak a b i z o n y o s o k n a k
utálatat kell a talpuk alá kötni s ez apostol-
nöket átküldeni jobb hazába! Nincs szükség-
günk még „malum necessarium”-ra sem. Úgy
legyen!

Egyházkerületi gyűlés

Dobsinán.

A tiszai ágost. hitv. ev. egyházkerület ez
évi közgyűlése f. hó 11-én élénk részvétel mel-
lett folyt le.

Előző napon d. u. 5 órakor a ker. gyám-
intézeti bizottság ülése után a szokott gyám-
intézeti isteni tisztelet (offertoriummal) tartat-
ott meg Strauch Béla kisszebeni lelkész emel-
kedett szónoklata mellett a templomban. Ezt
nyomban a kerületi értekezlet követte a vá-
rosbáz nagytermében. A kiválóan érdekes tárgy-
sorozat iránt a nagyszámmal jelen voltak kellő
tájékozást szerezhettek a másnapi gyűlésre.

Reggel 8 órakor rövid isteni tisztelet
után, mely alkalmattal a dobsinai vegyes ének-
kar kitűnő működése oly hatást idézett elő,
hogyha nem templomban vagyunk, zajosán
megtapsoljuk.

Az elnökség elfoglalván helyét a zöld
asztalnál, előbb nagym. Pöchy Tamás egyh.
ker. felügyelő viharos tetszés és lelkes élének
közt mondta el megnyitó beszédét. Erre föl-
szót. Czékus István superintendens előadván nagyfon-
tosságú tervezeteit, a gyűlés figyelmét évi je-
lentésének meghallgatására hívta fel. Te-
rünk és időnk nincs, hogy az igen fontos, kiválólag

culturmozzanatokat részletezzük; annyit azon-
ban megjegyezhetünk, hogy az egyh. kerület
mind szellemi, mind anyagi fejlődésének ör-
vendetes képét láthatjuk e nagy gondal szer-
kesztett jelentésben. A jegyzőkönyvben minden
részletesen lesz közzétéve.

A közgyűlés további lefolyásáról röviden
a következő fontosabb tárgyakról szólhatunk.
Nagy zajt keltett a közök. miniszternek
a jogakademiák összevonása, illetőleg megszü-
ntetése tárgyában f. évi jul. 8-án kiadott leirata,
melyre az eperjesi collegium közgyűlése nyom-
tatásban is megjelent Emlékiratában indokolt
választ ad s melynek értelmében a nevezett
miniszter urhoz a kerület fölliratot intéz, kijé-
lentvén, hogy a magyarországi ág. h. ev. egy-
házgyegetemnek ez egyetlen jogakademiáját a
leiratban foglalt vádak nem illetik, mert tör-
vényes alapon és korszerűleg szervezve, min-
den körülmények közt a kerület fön fogja tar-
tani. Szintuoly megütözéssel vette a gyűlés az
egyetemes egyház által Pozsonyban felállítandó
theologiai akademiát illető újabb módosított
ajánlatát a poszonyi egyháznak. A Pálffy- és
Reischle féle helyhez kötött alapítványokat az
egyház saját, korábban elvállalt kötelezettségé-
nek enyhítésére akarván fölhasználni, úgy az
építkezésre, mint a tanerők alkalmazására nézve
ajánlatát alább szállítja. A gyűlés elfogadja a
fennálló theologiai intézetének akademiává leendő
kibővítésére benyújtott tervezetet, az egyetemes
gyűlésnek ez értelemben tett előterjesztést.

Általános tetszést nyert az elnökök super-
intendens azon igen indokolt terve, melynél
fogva a gyűlés kimondta a kerületi árvaház
föllállításának szükségességét.

Bizottság küldetett ki az alapszabályok
kidolgozására s egyuttal fölhivatnak a vagy-
nosabb egyházak az árvaház előnyös elfogadá-
sára iránti ajánlatok tételére. Azonban égetőbb szá-
cségnak hangsúlyozta a gyűlés a leányok felsőbb
foku oktatását. Úgy látszik e kerület is föl-
ébredt annak tudatára, hogy felekezetiileg is
nagy a mulasztás e téren. Csakhogy végre e
tárgy szöngyere került. Bizottság lön kinovezve,
melynek föladata: tervet kidolgozni, mely szer-
int egyházi, esperességi és kerületi felsőbb
leányiskolák lesznek föllállítandók. C-ak mielőbb,
hogy a most újból összeállított
egyh. ker. Rendezetbe (coordinatio) be-
leilleszthető legyen. Nagyon kívánatos,
hogy e kérdés alaposan és gyorsan oldassék
meg, mert a nők magasabb foku képzése a
családi élet számára, fordulópontja lesz társad-
almi életünknek s a különben egyoldalú köz-
művelődésünk új alapot nyer.

Végre a kerületi intézetekről, pénztárak-
ról, gyámintézetről, özvegy-árvagyámoldáról,
(százötvenezer frtot meghaladó tökével), vala-
mint a kiküldött bizottságtól beadott jelen-
tések fölolvása után a segély s egyéb ügyek
tárgyalatva, a jövő gyűlés helyéül Szepes, —
Igló jelöltetett ki. Ezzel a gyűlés 7 óra után be-
lön fejezve.

Igen helyes gondolat volt a gyűlést egy
napra szorítani. Ez annál inkább lehető volt,
mert a szónokok általában kerültek a szószá-
pouitást s így az idő nem volt pazarolva.

Közben d. u. 2 órakor közbejött gyű-
lések össze mintegy kétszázán a nagy vendéglő-
ben. Megindulván a pohárköszöntések szokott
rang-orozata, a társaságot Kolchbrenner K. fő-
esperes humorteljes s a kerületi közbejöttéken
elmaradhatlan (német nyelvű) versben mondott
toasztja élénk derültégre hangolta. Bucsuzik
s utódát jelöli meg e köszöntésében, csakugy
a kerület nem fogadja el a lemondást és még
sokáig ohajtja a közbejöttéke eme pótolhatlan fű-
szerét töle élvezni.

Míg a siesta tartott, az érdekeltek 4 óra-
kor a városbáz nagy termébe vonultak egyh.
ker. gyámintézeti gyűlésre, melynek befejezté-
vel a közgyűlés a templomban folytatottat s
a még elmaradt kisebb folyó ügyek letárgya-
lása után már gyertyafényél véget ért.

Befejezéstől 8 órakor műkedvelői szini
előadás tartott az eperjesi kerületi hittanin-
tézeti tőkéjének gyarapítására. Dicséretet érde-
mel a dobsinai ifjuság, hogy oly élvezetes
estét szerzett a szellemi munkában elfaradt
vendégeknek, bemutatván ügyességét a zenében
s jártasságát a magyar nyelvben. Mindkét da-
rabban, („A dicsőség bajjal jár” és „Apró fél-
reértések”) sok jó alakító tehetséget láttunk.
A brutto jövedelem 162 frt volt. Az előadás
után táncz következett; reggel pedig nagy tár-
saság ment a jégbarlangot megtekinteni.

— b — n —

Jelentés és felhívás.

A rimaszombati egyesült prot. gymná-
siumban a jövő iskolai év szept. hó 1-ső
napján kezdődvén, tisztelettel felhivatnak
mindazon: t. szülők, gyámok, vagy ezeknek
helyettesei: hogy ha gyermekeik, illetőleg
gyámoltjaik részére táp- vagy tandij el- vagy
leengedést remélhetnek, vagyontalansági bi-
zonyítvánnyal ellátott kérvényüket f. hó
30-ik napjáig a gymnasiumi igazgatósághoz
adják be, ellenesetben jótéteményre csak
esetleg számíthatnak.

Mindazon helybeli polgárok és polgár-
nők, kik a jörő 1880/81. iskolai évre a gym-

nasium növendékei közül kosztra vagy szál-
lásra tanulókat elvállalni hajlandók, fölhi-
vatnak, hogy a kiadandó szobák számát és
nagyságát legfeljebb 8 nap alatt az igazga-
tóságnál jelentsek be. — A nem jelentke-
zők a tanulók elhelyezésénél figyelmen kívül
hagyatnak.

Rimaszombat, 1880. augusztus 14.

AZ IGAZGATÓSÁG.

Az 1880 május hó 9-én Rimaszom- bathban megtartottlövészegyletiköz- gyűlés jegyzőkönyvének kivonata.

Felhozatott, hogy a mennyiben a lövöldé,
és nyári casinó helyiség a 10 frtos névértékű
részvényekre befolyt pénzbeli építettett oly mód-
dal, hogy a befizetett részvénytöke kamat nél-
kül a beveendő tiszta jövedelmekből akkor,
amikor visszafizettetik; nem volna-e lehetséges
és időszerű a már most meglevő töke s a fo-
lyó évrben beveendő jövedelmekből a részleges
törlesztés?

H a t á r o z a t :

Hosszasabb tanácskozás után kimondatott:
hogy bár nem lehet tagadni azt, miszerint az
egyletnek még nagyon is sok szüksége s be-
szerezni valói vannak, melyekre a meglevő
készpénz nagyon is elegendő; tekintettel azon-
ban azon körülményre, hogy a 10 frtos részvé-
nyekre befolyt összegek visszafizetésre a társu-
latnak felvállalt köteleihez tartozik; ezuttal a
melevő készpénz s a befolyandó 1880-ik évi
jövedelem terhére részvényenki 2 frt kiutal-
ványozatik s a f. évi aug. 1-ével folyóvá tété-
tik. Egyleti pénztárnok megbizatik, hogy min-
den teljesen befizetett részvény után a tulaj-
donos vagy meghatalmazottjának kérehez 2 frtot
fizessen ki, illetve a tagsági folyó évi vagy a
netaláni hátralékok törlesztésére számolja el s je-
lentését eljárásáról a választmányának annak
idejében adja be.

A választmány megbizásából kiadta:

DANCS GYULA,
v. jegyző.

S Z I N H Á Z

Rimaszombat 1880 aug. 14.

Szombaton 7-én S z a t h m á r i L a c z-
k ó c z i n é asszony utolsó föllépteül és jata-
lonjátékául adott a „Proletárok”. Csiki Ger-
gely e jeles műve mint tudjuk tán első, mely
helyesen jelöli ki az utat, melyen a magyar
társadalmi műveknek haladniuk kell. Színmű-
íróink eddig tán mindenről irtak, csak a mag-
yar társadalom bajait, kinövéseit élthűen
vinni színpadra nem volt bátorságuk vagy
tehetségük. Csiki e darabjában tükört mutatott,
melyben igen sokan valódi képöket láthatják.
Technika, költészet, színpadismeret ritka magyar
darabban vnn úgy párosítva mint a „Proletárok”-
ban; épen azért a komplikált, szerföltött ne-
hez szabásu szerepeket — alig merhetjük ki-
válni, hogy vidéki színészek nagy hatással
játsszák. Mindazáltal a szombati előadással
igen meg lehetünk elégedve, ami mindenesetre
a művész érdeme első sorban. Amit in pri-
miskeresztünk, a játék érthetőségét — megtaláltuk;
színészeink igyekeztek erőt, érzést önteni sze-
repeikbe, játszották az életet a maga valóságában
és meztelenségében, nagy része megis állta
helyét a művész mellett. S z a t h m á r i n é
nem alakít, ő életet ad a szerepnek, melyet
személyesít; játéknál senkime gondolt másra,
mint a mások rászédéséből élő, piszkos jellemű
szédelő proletár nőre, ki saját leányát képes
felhasználni és feláldozni, hogy magának gond-
nélküli életet biztosítson. Sokáig fejletheten
estét szerzett városunk s vidékünk műpártoló
közönségének. — A művész kitűnő játéka
mellett kiemeljük Ferenczyt, Ács Imrát, Hubait
és Bárdit. Ferenczy (Bencze) elemében volt, ez
az ő szerepköre, a salon rutiniert hőse, méltó
helyet foglal Szathmáriné mellett. Ács Irma
játéka, Irón, ha csekély orgamumát nem vesszük
hibának, szép drámai erővel bír. Hubaynak Mo-
solygó alakítása jól sikerült, sok valóság volt
előadásában. Bárdi Timót-ja igen nehéz szerep.
A bárgyúság és ostobaság e prototyja nagy
tanulmányt ad a színésznek, de fáradságot ju-
talmazza is. Ezt Bárdi nagyobb tanulmány
után jobban fogja tapasztalni. — Bussay
Clarissa szerepéhez gyakorlottabb színész
kívánatik. Ő nem fordít gondot annak falfo-
gására, akit személyesít s így egészen mást
mutat be mint az író akarná. E szerepének
bélége az érzelmi üresség, a bensőség hiánya.
Vánzely Irma szakác-nője tulságosan kaczer
volt. Olecsó fogásokkal hatást vadászni rossz-
színésznek ambíciója. Ő pedig nem az. — A
telt ház előtt lefolyt előadással a körülmé-
nyekhez képest Szathmáriné asszony is meg-
lehetett elégedve.

Vasárnap, habár a vendégnő már el is
ment, szép közönséget hozott a színházba „A
bezyár kendője”. És megis érdemelte. Mert
oly szépen sikerült összevágó előadást, mint
különösen a második változás volt, még tán
alig láttunk. Vánzely Irma (Erzsi) tündöklött.
Igen mély bensősége, különösen a szerelmi
jelenetben, természetes kedves hangú éneke,

csapongó jó kedve oly lelkesedéssel ragadta a publikumot, minőt még nem igen láttunk. — Ő valóban méltán kedvence a közönségnek. Mellette Halmi, a betyár, nagy hatással — tán túlságosan páthosszal játszott; Pelsőczy csárdás gazdája pedig egyike az ő legjobb szerepeinek. Nagy komikum van benne s azt P. jól felhasználta. Halmi gratulálunk azért a jelenetért. — Az igaz, hogy Szilágyi bekoronázta az elcsadást, mikor a legtragikusabb jelenetnél vizsgáztatlanságával homéri hahotára ragadt színezést és nézőt egyaránt. A betyár ugyanis kint meglövi magát; ezt jön jelenteni. Halmiainak a pisztolyán csak a gyutaes sült el; de neki mégis meg kell ölni magát, tehát valami késsel fejtette meg. Ezt aztán Szilágyi így jelentette: „Megölte volna magát, de készel szurta meg”. Sa darabnak minden halál mellett igen jó kedvű vége lett. — De azért nem rejtött a jó előadás értékén, csak a Szilágyi renoméján.

Kedden, Ferenczy A. jutalomjátékára két vigjáték került színre: „Rendkívüli előadás”, Degré A.-tól és a jutalmazottnak „Brüsseli csipkék” című darabja.

Mind a két játék megnyerte a nagy közönség tetszését. Degré darabjában Ferenczy a szökevény színész mestertől játszá; élete, lelke volt a kis vigjátéknak. A többiek mindnyájan fokozat szerint sorakoztak melléje. A „csókduitt”-et Vánzély Irma jelen, Aranyossy jól éneklék. Kétszer megújították. A „Judas Iskariót” szavalása Ferenczytól igen jó volt. „A brüsseli csipkék” ügyes szerkezetű, szövevényes darabka, mit jobb napokban érdemes lesz 3 felvonásra kiegészíteni. Egyszerűségi hibákat, szögletes mozdulatokat leszámítva, az előadást dícséretesnek mondhatjuk. — az az egy megjegyzésünk van, hogy Lengyel báró személyesítést szerettük volna Ferenczy és nem Krémer kezében látni. — A közönség a mai estén kedvesen emlékezett meg „kedvence”-éről — Ferenczyról, — többszöri kihívásban, virágcsokrokkal és szép ajándékkal jutalmazta. A mi szellemi elismerésünk ne legyen kisebb fokú. Lássuk öt melóbb a fővárosi deszkákban.

Csütörtökön „A pirosbugyellári”. C-epreghy e hatóságok, közkedveltségű darabját tapintatlanság volt két közben színre hozni Közönség igen kevés, minek egyrészt az esős idő az oka. Az előadás nem sokat ért. Vánzély Irma újabb jelét adta — Zsófiával — ügyességének és kedvességének; ragyogtatta tehetségét; felvillanyozta dalaival a jelenővőket. Csak egy kissé diszkrét játékok várunk tőle. Kővi jól vitte az őrmester szerepét. Halmi a bíró hűen ábrázolta, csak nagyobb szorgalmat kértünk a szerepek betanulására. Pelsőczy tulzolt Krémerrel egyetemben. Ez utóbbi külseje mindegyre engedett sejtetni, csak falusi jegyzőre nem. A zsákba kötött „kisértetek” nagy nevetést idéztek elő.

Lehetne azt más módon szinpadra hozni; így garasos komédiába való látvány.

A rendező és kellékes urakat figyelmeztetjük a cínre, a gondosságra. A szobák, szin-falak semmi újat, semmi változatot nem mutatnak; a kellékek nagyon disztelenek, a darab igényeinek alig vagy éppen nem felelnek meg, sehogyse „requisitum”-ok.

HELYI ÉS VIDÉKI HIREK.

Hadmentességi adó. Megyénkben is általános a panasza és zúdulás, az új hadmentességi adó ellen. A lakosok abban a véleményben vannak, hogy a körjegyzők diktálják rájuk ezen új adóemet s e miatt zúgnak, hetvenkednek. Mi teljesen osztjuk egy tekintélyes lap ily hangu megjegyzését: Nem tartozunk azok közé, a kik a törvény megvetőit menteni szokták, el nem rejthetjük azonban meglepetésünket, hogy a fővárosi s a j t ó n e m s z e l l ő z t e t t e annak idején ezen új törvényt, melyen oly sok kifogásolni való találhatunk volna. Mi mindenekelőtt perhorreszkáljuk a törvény visszaható erejét. Rendezett államban, alkotmányos törvényhozó testület még nem hozott ily törvényt, melynek visszaható ereje lett volna. Ilyesmi, ha történt valaha, csakis korlátlan zsarokok uralkodása alatt, vagy véres forradalmak alkalmával történhetett, midőn a hatalom zabolálatlan, szenvédelyes, örfjögő egyének kezében volt. Nem állhatna be azon eset is, hogy 10—15 év múlva azt fogja találni valami pénzügyminiszter, mikép az elmúlt évek alatt nem fizettünk el nagy adót és be fogja követelni a hátralékot? Vagy ki fognak találni egy új adót — talán víz — vagy kenyérfogyasztási adót, mert ez az egyedüli két tárgy, a mit még meg lehetne adóztatni — és azt fogják mondani: Önkormányzatunk óta még nem fizettek ilyen-mű adót, tessék az elmúlt évekre is a hátralékot egy-zerre lefizetni. És a népek bele kell nyugodni, nyakába vette az igát, a modern parlamentarismust, felelősség nélkül maga fölé helyeztet néhány száz istent, a kik teljhatalommal tehetnek, amit akarnak. Ezen új hadmentességi adót fizetni tartozik mindenki, a ki hadkötelezettsége alul fel lett mentve. Azok is persze, a kik azért nem soroztattak be, mert mint egyedüli fiuk, szegény elaggott szülőt kell fentartaniok. Már most azon összeget, melyet nyomorult atyja vagy anyja segélyezésére szánt, mint adós kell az államnak odaadnia. Van sok fiatal ember, a ki nem tökéletes koldus, nem

vak vagy kéznélküli csonka, a ki azonban gyenge a tartós munkára, a ki a halál magvát magában hordja. S ennek azért meg kell fizetni a hadmentességi adót, de még az elmult évekről is. Hát a szegény mesterlegényektől, kik városról városra vándorolnak, hogyan fogják beszélni ezen adót? Látszik mind-ebből, hogy törvényhozóink megfontolás nélkül hozták e törvényt, saját látókörükön túl nem tekintettek, azon jómódu szülők fiaira gondoltak csak, a kik protektió és megvesztegetések segítségével bujtak ki a sorozás alól. S ezek miatt szenved most a már ugy is megnyomorgatótt nép, az iparosok, kereskedők és a kisebb hivatalnokok osztálya.

Nagyevő. A fővárosi lapok telve voltak e héten egy nagy evő fogadásával, ki Pesten egy tartalmas étlap minden pecsenyeféléjéig megette. — Városunk egyik vendégfogadóháza e héten oly utas szállt meg, ki szintén fogadásból nemcsak 10 féle hussal bánt be emberül, de az egész étlapot változatosságaival egyetemben végig ette, ráadásul újból kezdé egész nro 5-ig, tisztességgel buszpórnán mellé 3 liter alacska nyomatóit. Kedves egészségére! A fogadó ellenfélnek e curiosum csak 25 o. é. frtjába került.

A rimaszombati lövészegylet második királylovészvetét 1880. évi szeptember hó 7. és 8-án tartandja meg. — I. Ü n n e p é l y r e n d: Folyó évi szeptember 7-én reggeli 8 órakor összejövttel a lövőklubban, 8 és 1/2 órakor a lövészet kezdete, mely tart deli 12 óráig, délután 2-től 6 óráig. Szeptember 8-án a lövészet folytatása, reggeli 8 óratól déli 12-ig, délután 2-től 6 óráig. 6 óra után a lövések bírálatá, osztályozása, a díjak kiosztása, a lövész-királynak méltóságába való helyevezése; és társas búcsuestély. — II. Díjak:

a) köregegekért. 1-ső díj a királysággal 30 frank aranyban. 2-ik díj 10 frank aranyban és két ezüst forint. 3-ik díj 10 frank aranyban. 4-ik díj 4 drb. ezüst frt. 5-ik díj 3 db. ezüst forint. 6-ik díj 2 db. ezüst forint. 7-ik díj 1 ezüst forint. 8-ik díj 1 db. ezüst forint. 9-ik díj 1 db. ezüst forint.

b) Mely lövésekért: 1. A legjobb mely lövésért 1 db. 10 frankos arany. 2. Az ez után következő legjobb mely lövésért 2 db. 1 forintos tallér. 1. Lőni csak oly fegyverből lehet, melynek cső-ürje 12 m/-nél nem nagyobb. 2. Mindenki ki a díjra kíván lőni, köteles a lövés megkezdése előtt a jegyzőkönyv-vezetőnél jelentkezni, s legalább 4 bázát vagyis 40 lövést váltani. Azok, a kik díjra nem lőnek, legkevesebb 10 lövést válthatnak, nevüket azonban szintén tartoznak a jegyzőkönyvbe bevezettetni. 3. A fegyverek a beiratás szerint sorrendbe állítatnak s ezen sorrendben történik a lövés. Mindenki csak magáért lőhet és egysorban csak egy lövést tehet. IV. Általános szabályok: A ki tagja ohajt az egyletnek lenni — tartozik lövés megkezdése előtt a főlovészmeisternél vagy annak helyettesénél jelentkezni, s 5 frt tagsági díjat lefizetni. A tölő-helyiségben a dohányzás és szivarozás tilva van. A lövész-királyi méltósággal össze kötött első nyerevényben csak az részesülhet, a ki a rimaszombati lövészegyletnek tagja, s ki egy bázisában a legtöbb köregeget lötte. Egy lövész csak egy díjat nyerhet, ha azonban két díjra lenne igénye, a díjak közül szabadon választhat. Az ünnepély napjain próbálövészeket tenni nem lehet. A többiekre nevezé az alapszabályok szolgálnak szinormértékül. Kelt Rimaszombatban, 1880. évi szeptember hó 7-én.

Márton Rudolf, főlovészmeister. Dr. Szabó Sámuel, allövészmeister. Dancs Gyula egyli jegyző.

Nem veszi be a természetök. A városunkban napról dragonyosok egynémelyike arról tette magát nevezetessé magyar gazdasszonyaink előtt, hogy a kedveskedésből önkénytelj felajánlott fözelékeket, zöld babot és tökkáposztákat katonai illedelemmel (!) visszautasították, mert „ugymondják” az ő természetük nem veheti be az ily kutyvalékokat, hanem a helyett kérnek burgonyát vagy túros csuszát. Lássá az ember, mire nem fáj a foguk Mars fiainak, jó, hogy még egyebet pl. lúdpástétomot vagy bősztököt nem kívántak! —

Néma koldús. A koldulás mestersége oly mérvben üzetik városunkban, hogy már boszantólag hat a polgárokra s botránkoztatja a közönséget. Ismételjük, hogy a koldulás mestersége, mert ma-holnap ez is iparaggá, kenyérkeresetté fajul. Kik szívet, lelket rázó esengésekkel részétre indítanak, azoktól nem vonjuk meg a pillanatnyi segély filléreit, de kiknél az esengés, a testi hibák feltüntetése csak tettetés, azókat korbáccsal szeretnők ki-vernü a határból. A sok példa közül egyet emlitünk. Rongyokba burkolt, meztelábos és fővegetlen alak járta be a várost; ügyes mimiká-

val, a némaság, süketség tanult jeleivel kért, könyörgött; mindenkinek szívet megindítá, mert mindenki valóban némának és süketnek hívé. Jó csomó aprópénzzel megrakodva Jánosiba rándult, szerencsét próbálni, — hozzá is kezdett, de az első ház a koresma volt, ott már tisztá tótsággal enni, inni kért — — lakmározott és magyarul fizetett. Természetesen a szesz kibeszélt belőle és röbber fecsegett, mint a mennyit süketsége és némasága megengedett volna

Megszalasztott rablók. Várgedében egy ottani Neuman nevű bérhöz rablók törtek be a múlt hét egyik éjszakáján. Másnap árverés volt a faluban s híre járt hogy N. is licitálni fog amibez persze bánatpénz is szükséges. Ettől a bánatpénzöl akarták őt megmenteni. Éjjel betörték, de még jókor észrevette, hogy puskához kaphatott s az ablakon kezdett kilövedőzni, hogy felköltse a szomszédok figyelmét. És ez sikerült is, mert hirtelen jött a segély, úgy hogy a még ajtófeszítéssel foglalkozó betörőknek alig maradt idejük kerekét oldani. Ismerősök lehettek, akik tudták N. száműzkét, hogy licitálni akar s pénze van. Erélyesen nyomozták őket. —

Foga helyett a nyelvet. A „Rozsnyói híradó”-ból olvastuk e fatális műtétet: Egy leány bemegy egy rozsnyói borbély műhelybe fájós fogát kihuzatni. Leültetik, s bemegy az operatúr a patiens szájába a fogóval és kezdi kihuzni annak, nem a fogát, de a nyelvet! A szerencsétlen leánynak volt annyi ereje, hogy eltaszítsa magától hóhérját, de abban a pillanatban ájultan esett össze a fájódomtól. Mikor felocsótlak s magához tért, kétségbeesetten tapasztalta, hogy nyelve a szó teljes értelmében ketté van hasítva, míg beteg foga szépen ott ül a helyén. A leány orvosi ápolás alatt áll, míg a fogműtő urak a városi rendőr-ség veszi el a kedvét az e fajtó operációk ismétlésétől.

A kirándulás utópiája. Néhány szünidőre fiatal, zsványpecsenyézés stb. végett f. hó. 10-én kirándult a helybeli szőlőbe. Bachus nedvének melegítő hatása a visszatéréskor mutatkozott csak, a midőn is az akasztó hegyről a szembe jövő parasztkocsis elébe állott a „corpus” „térj ki erre — amarra” kiáltással. A kocsin ülők leszálltak, ropogós, bunkókba végződő fegyvereikkel az ellenség nádpálczáival megmérkőzendők. Az egyik urfinaq ugyancsak neki álltak a vasok tasamiak, ledöbötték a kősirra és egy kicsit megmacskakarmozták. A fiát menteni akaró anya azzal veté végét a „kellemetlen” összetalálkozásnak, hogy a zsványpecsenyére szánt paprika maradványát az öklöző hostis szemé közé szórta, aki egyszerre meglátva Tartarus minden ördögét — elállt és eltakarodott, amerre t. i. a lába és nem bepaprikázott szemé vitte.

Gömör megyének melyik a székvárosa? A két testvérváros Rozsnyó és Rimaszombat cipészei között erősen folyik a harez az elsőbbségi jog felett, — ami abból indul ki, hogy mind a két város iparosai a megyebeli kisebb városokban maguknak vindikálják az áruházi helyek elsőbbségét. Az usus ugyan eddig a rozsnyóiaknak kedvezett, de most már szünidőben van. — Az argumentálás csak odáig terjed, hogy a rozsnyóiak földrajzok és egyebek nyomán megdönthetetlennek hiszik azt az állítást, hogy Rozsnyó a megye fővárosa. Mi e dolgot csak annyiban említjük meg, hogy megsughassuk a saájpartiaknak: Gömörmegye székvárosa mindentéle okok, tekintetknél fogva — Rimaszombat. Így, ha az usus megszűnik — az elsőbbségi jog a mieinket illeti. — Ez úgy különben ma-holnap pörre kerül. Kíváncsiak vagyunk, fővárosban lakunk-e?

Figyelmeztetésül. A szini előadások e heti műsorában igen érdekesnek ígérkezik a f. hó 21-iki (szombati) darab, Jókai hatóság színműve: „Milton”. A társulat egy szorgalmas, tehetséges tagja P e l s ö c z i választá jutalomjátékával. Nem késünk jó eleve felhívni a közönség nemes érdeklődését kitűnő írónk és darabjára, buzgó pártfogását a jutalmazandó érdekében.

Ügyes tolvajok. Simonyiban a falubeli legjobb paraszt gazdától múlt hét szerda éjjelen 2 lovat szerszámostól, csikóstól elloptak. A tolvajok nagy ügyességgel vitték véghez gaztettüket, mert a gazda maga az istállóban aludt anélkül hogy felébredt volna. mialatt bejöttek, lámpák gyújtottak, felszerszámozták a lovakat s csikóstól együtt kivezették. Jóval éjjél után felébred a gazda s látja, hogy gyertyavilág van az őlbau. — Jobban körül néz és se lá, se szerszám, se a pár csikó. Fellárúzza házát, szomszédjait, de hiába, a tolvajok a határon is túl voltak. De mint halljuk már nyomukban vannak a gazembereknek. —

Üngyikosság Lapunk bezártával vesszük a szomorú hírt, hogy városunk egyik köztisztelőben álló polgárának Grezsics Józsefnek fia — József kereskedő, Losonczon. mint halljuk, zilált anyagi állapotok miatt mellébe lött; a lövés nem találta a szívet, — élet-halál között lebeg.

A budapesti „Gömör-Kishonti” ifjuság múlt vasárnap az eső miatt meghiusult táncmulatsága ma — 15-én — a „Három rózsán” fog megtartatni. Így egy kis bálias színe lesz, de se baj, — reméljük, hogy a lehető legjobban sikerül; az előkészületek, a szép nembeliek fokozódó vágya sejteti ezt

velünk. Úgy legyen! E napról a szini előadás is elmarad.

A nagyérdemű közönség becses tudására hozzuk, hogy a „Gömör-Kishont” teljes számú példányával bármikor szolgálhat a kiadóhivatal.

Komikum. Két uracs sőtál együtt a rimaszombati Klukk-csinálta járdán. Szól az egyik: „Barátom, megölöm azt az embert!” „Melyiket?” kéri a másik. „A ki velünk szembe jő.” „Miért?” „Fricskát adott az orrom alá.” „Mivel?” „Tollal. — — — jaj neki!” Az áldozatra szánt hozzájuk ér, a hős hát lépésnyi tisztességes távoból — timóthi alázatos-sággal, derékhajlítás és levett főveggel közönti: „A—alá zatos szolgája s z e r k e s z t ő u r . . . bocsánatot kérek.”

Színészeink igen válogatott műsorral fogják a bérletet befejezni. Legközelebb a líjak: „Egy rossz ember”-t. „Legény bolondj”-t, Kőrödi 100 aranyos művét, „Pletykapad”-ot és „Milton”-t. A művésztársulat közönség, reméljük mindent el fog követni, hogy tömeges megjelenésével. támogatásával figyelemben részesítse a buzgó igyekezetű társulatot s az eddigi közönyt lelkesedéssel pótolja helyre, hogy legalább a jelesebb tagok vigyenek el kedves emléket Rimaszombatból. Tömegesülés, némes részvét, meleg érdeklődés a jobb darabok íránt és ki lesz köszörlve a csorba. — Hallomás szerint Jakab Elek, ügyesen szervezett operette társulatával e napokban idejő s Hubai társulatának közreműködésével három operette előadás tart.

VEGYESEK.

A koplaló-verseny hőse. Dr. Tanner ki fogadásból 40 napi koplalásra s egyedül vizívrásra szánta fejét, messze országokban nagy érdeklődést kelt. Az amerikai lapok napról napra írnak állapotáról s a kíváncság roppant nagy, valjon csakugyan kibírja-e azt hogy 40 napig semmit se egyék. E héten már letelik az idő. Azt mondják különben, hogy az egész bravour nincs minden szédelgés híján s hogy a vízbe, melyet a nagy koplaló iszik, erős tápláló anyagot csempész. Egy angol orvos ki is kelt az egész produkció ellen s azt mondja, hogy ha nincs is szédelgés benne s a fogadást meg is nyeri dr. Tanner; az orvosi tudományra nézve abból semmi haszon, mert ez eset csak azt bizonyítaná, hogy egyes kivételes szervezetek kibírják a hosszas akár 40 napos böjtölést, míg általában a táplálék megvonása után legfeljebb néhány napig maradhat az ember egészséges. Ily koplalás különben nem új dolog. A fakírok között igen sokszor fordul elő hogy semmit sem esznek. A „Globe” egy munkatársa beszél, hogy 1850-ben tanuja volt midőn egy lahorei fakír negyven napon át böjtölt a jámbor férfin ez időre eltemette magát. A sirt a várfalakon kívül ásták meg. A fakír leszállt abba; a sirt erőre lézcsfedéssel betakarták s földet hánytak rá; levegője volt a sirt lakójának s mozoghatott is kedve szerint. A „Globe” munkatársa mindennap oda lovagolt hozzá s beszélt a fakírral. Összes táplálékka naponként 12 szem rizs s néhány korty víz volt, melyet egy szolga nyújtott be neki. Negyven nap mulva aztán felámadt halottaiból. Semmi baja sem lett s azóta Lahorában szentnek tartják. Tanner ur már bevezette 40 napi böjtölését, jól érzi magát, tul esett a koplalás következményein. . . . Mit is mond B. J. „Éhen halni könnyű, de éhen élni”. . . . ez az amerikai humbug!

Zászlószentelés Pozsonyban. A Pozsonyban állomásozó 19. gyalogezred zászlószentelő ünnepe a jövő hónapban lesz. A zászlót valószínűleg Simor bibornok érsek szenteli be. A zászlóanya tisztelt tudvalevőleg Stefánia belga hercegnő vállalta el, a trónörökös menyasszonya. A hercegnő, mint a pozsonyi „Grenzboten” írja, a jövő hóban Bécsbe és Budapestre is eljön s ez utjában a zászlószentelés ünnepére Pozsonyt is meglátogatja.

Összeesküvés egy uzorás ellen. Schreiber József kereskedőt, egy pozsonyi zsidópap fiát egy Mitász nevű paraszt meggyilkolta. Mitász most a törvényszék börtönében van s pörre, mint az ottani német lap írja, előrelátólag gazdag lesz szenziacionális részletekben. Ugy látszik ugyanis, hogy a parasz-tok közt formális összeesküvés volt Schreiber ellen. ki lelketlenül nyuzta őket uzorával. 11 földművest, a kiket tőukre tett, annyira függőbe tartott magától hogy ezek nem tudtak magukon másképp segíteni, mint hogy összeesküdtek élete ellen. Ez emberek sorsot vetettek egymás közt, hogy ki üsse agyon az uzorást. Az a kit a sors kijelölt, vonakodott a véres tettet végrehajtani; ekkor előáott Mitász, ki eddig szórtalan halgatta a vitázást, s kijelenté, hogy a bosszu művét ő minden esetre végbe viszi. S szavát meg is tartotta.

Fürdői mulatság. A fekete hegyi fürdő vendégek különös, nem mindennapi időtöltésel üzik unalmukat: ugatnak. Mint egy onnan jött ur beszél a furcsa szokás így keletkezett. Egy vendégnek esinos kutyáját kezdte egyszer valaki ugatásra ingerelni, utánaóvón a kutya-hangot. Ez a hang nagyon meglepszett többeknek s végre egészen divatba jött, úgy hogy most délutánonként a séta helyeken 30-40 úri ember gyakorolja az ugatás kutya-művészetét, s részesíti a hölgyközönséget a török külvárosok annyira irigyelt éjjeli koncertjeiben. —

Új levelező lapok hoztak forgalomba, melyen a címzett mindig megkaphatja a feleletet. Ezen válaszra használható levelező-lapok egyelőre csak az osztrák-magyar monarchia, valamint Németországgal fenálló csereforgalomra nézve lesznek alkalmazásban. — Október 1-től fogva pedig az általános posta-egyesületbe tartozó többi államokkal is válthatni ilyen mű levelezést; megjegyzendő, hogy a választ csak azon államokban lehet felhasználni, honnan eredt a levelező lap. A belforgalmiak benyomatott 2 kr., a külföldiek pedig 5 kr. belyeggyet fognak viselni.

— **A zászló kérdése**, Seeman félé ügy, ismét előtérbe került. Eger városa feliratot intézett a min. elnökhöz és érlyes haugon sürgeti az elégtételt, egyúttal pedig panaszt emel a katonaság sértően kihívó viselete ellen. Seemann alezredes nyanyis újra átvéve a parancsnokságot, éles tölténnyel fölfegyverzett katonái fedezetet, ugynevezett „készenlélet“-tart s így a várost mintegy kivételes állapotba helyezte. Külömben e zászlókérdéshez most másfelé is hozzászólnak és Somogy megye elhatározta, hogy feliratot írt az országgyűléshez. Ha a hivatalos vizsgálat eredménye tudva volna, talán elmaradna az újabb izgalom.

Nagyfontosságú hír. Hónapok óta divat, hogy a nők ékszereiken lánczón függő apró díszítőkat viselnek. Ezek az arany-ézüst gránátszemű kis díszítők most trónvesztések lettek. Párisban legújabbán elefántcsontból faragott parányi elefántok helyettesítik az eddigi díszítőkat, s bizony várható, hogy ezentúl minden elegáns fülön és kézcuklón ilyen morzsa elefánt fog fityegni.

CSARNOK.

A KÉT SZOMSZÉDHÁZ.

— Elbeszélés. Írta: Bácsi János. —
(6-ik közlés.)

— Bestye lélek! kiáltott atyám dühösen, felemelt pálczával rohanva az ámuló borbély segédre, — gyilkos haramia, megállj, ne hátrálj, hogy töröm össze a hátadon azt a botot. — De — de tekintetes ur kérem — hát mit vétettem?

— Mit vétettél, — töröm a zuzdatát, hát ezt ni — s mutatja a szét lőtt pipát. Szép apámtól maradt családi ereklyémet lőtted szét semmirekelő.

— De kérem, szólt a még mindig illendő távolságban álló Nácsi, az nem lehet, hiszen én e kacsát lőttem le.

— Hazudsz gazember, vágott közbe atyám, dusan osztogatva a díszes czimeket, mint ezt dühében szokta vála, puskád félre rándult s felénk sült el — jól láttuk és szét vitte pipámat. Jaj ha meggondolom, hogy ez az ország világ bolondja két ily érdemes embert majd megölt, keresztül mennék a lelkén, szólt dühösen s toborzékolt haragjában.

Még nem láttam atyámat ily dühösen mint most, azonban alig kezdém csitítani, azonnal lelohadt haragja.

— Nácsi! fordult ismét a remegő legényhez, köszönd fiannak, hogy szárazon mehatsz, — de igaz, tevé hozzá rögtön, te nem tehetél róla.

— Mindegy — hozzám ne gyere többé borotválni, mert félek a kezdetől. Az igazság érdekében pedig, folytatá atyám kissé elfogultan s Berkes ur felé fordulva, — (ki e különös jelenet által megragadva, még mindig egy helyen állt kezében fegyverével, s a meglőtt kacsával) ki kell jelentenem, hogy láttam a dördülés pillanatában, melynek erős volta perczig sem hágy kételkedni, hogy a dördülés két tős volt, — a bokor másik oldalán füstfelhőt felszállani. Tegye el tehát bátran szomszéd ur a kacsát, mert az őt illeti, te pedig takarodj — s köszönd, hogy el nem vétetem fegyveredet, — különben azt is más banná meg. Nácsi elomfordult.

Ezeket mondva atyám lassan megindult, de csak nagyon lassan, mintha valamire várna.

Berkes ur egész neki pirult, mikor atyám hozzá intézé szavait, s ugylátszik, örömben; de vajjon a kacsá, vagy a hozzá intézett pár szó miatt-e, azt nem tudnám megmondani, elég az hozzá, hogy midőn atyám már pár lépést tett, B. ur utána indult s egész izgatottan kezdé:

— Tehát enyim a kacsá, mégis enyim — ez szép, ez szép a szomszéd urtól — igen ez — ej hogy is mondjam — izé — ez, no lám, hogy nem tudom kifejezni magamat.

Atyám megfordult, s egy ideig zavartan állott egymással szemközt a két öreg, majd atyám töré meg a csendet.

— Tudom mit akar mondani szomszéd ur!

— Tudja szomszéd ur? — No hát igen —

— Hogy verte volna a fránya —

— Én is szokszor mondtam magamban.

— Csak alkalom —

— Lett volna.

— De voltaképen én nem tudom —

— Én sem tudom —

— Minek is —

— Haragudtunk mi egymásra.

— Ugy van, minek.

A két öreg egymásra nézett.

— Ej szomszéd ur, szólalt meg végre

atyám, leküzdve nagyon természetes zavarát, én azt mondom, hogy legyen szent a béke, itt a kezem.

— Én meg bele csapok, az isten is áldja meg, válaszolt az látható örömmel.

A két öreg megindulva rázogatja egymás kezét, én pedig e jelenet néma tanúja csak ámultan csodálkoztam, álmunk tartottam az egészet, de oly álmunk, melyből nem óhajté ébredni, — midőn atyámnak szava fölrazott.

— Nézze szomszéd ur, az az én fiam Ákos, — gyere ide Ákos szólt hozzám, mert e lefolyt jelenet alatt félre húzódtam. Ösmeri-e még szomszéd ur?

— Ákost, az a lurkót? hogy ne ismerném gyere hát ide édes öcsém — — — vagy mit is mondd. Ne haragudjék uram öcsém, hogy úgy szólítottam, de egészen elfelejtettem, hogy már ily embernyi emberré nőte ki magát. Adjá kezét.

— Sőt inkább nagyon kérem urambátyámat, hogy szolitsson úgy mint régen, mert jobban esik.

— Jól van édes öcsém, jól van, viszonzá Berkes ur megindultan rázva kezemet, én nekem is jobban jó a nyelve, tudod, még a mult időkről.

Ezzel hazafelé indulánk.

— Hanem egyet mondd szomszéd ur, — kezdé most atyám, ki szinte féltékeny lett már reám, hogy Berkes urral oly huzamos ideig társalgok. Sokat gondolkodtam én azon a fatális határkő histórián s végre is beláttam, hogy bizony csak szomszéd urnak van igaza.

— Mit mond szomszéd ur? — vágott közbe Berkes ur, megállva, míg arca, az örömteljes meglepetéstől kipirultak; — hát azután igazán mondja?

— Persze, hogy igazán.

— A isten is áldja meg érte szomszéd ur — — — vagy mit is mondd, rebegé megindulva Endre barátom, jer karjaim közé.

— Éles Boldizsárom! kiáltá atyám s a két öreg összelelkezett.

— No csak hogy végre a régi kerékvágásban vagyunk, kezdé Berkes ur kibontakozva, hej! nekem is sok fejfájást okozott ez a história, míg végre még is rájöttem, hogy biz ott nekem van igazad Endre barátom, folytatá nem akarva a nagy lelkűségben hátra maradni.

— Ne mondd — kezdé tiltakozni atyám, nehezen titkolva örömet a hallottak fölött; — már hogy lett volna nekem igazam mikor neked volt.

— De ha én is mondom. A két öreg egész tűzbe jött, a vagy bugyáiban. Én pedig félve, nehogy most még ezen vesszenek össze, interveniáltam.

— Tudják mit, — szólék — hagyják reám a dolgot, én mint ügyvéd el intézem az egészet kölcsönös meglegedésére.

— Helyes öcsém — jó lesz, válaszolt Berkes ur, hanem most ugorj a hogy fiatal lábaid engedik és csödsd össze a két ház népet hozzátok. Mi majd addig lassan ballagunk haza.

— Azután egy szót sem, hogy mi történt szolt közbe atyám, hogy találgassák. A meglepetés annál nagyobb lesz.

Én rohantam haza felé.

Berkeséhez érve benyitottam a kapun s majd bele botlottam a szobalányba.

— Jézusom Ákos ur! sikoltá el magát Mari, nem tudom ha meglepetésében-e vagy hogy, jelt adjon a a benlevőknek.

Itthon vannak-e? kérdém én mosolyogva.

— Igen felelt Mari.

Benyitottam. Berkesné asszony egész csodálkozva közeledett felém. Ilonka szegény majd piros majd halvány színt váltott s közét szivére tette, — mintha annak dobogását mérsékelni akarná.

— Most nincs időm kimagyarázni a dolgot, feleltem én, hanem azon kérelemmel jöttem, hogy ha méltóztatnának hozzánk át jőni, de mindjárt. Berkes ur is óhajta, tevéem hozzá mosolyogva.

— Istenem talán kibékültek? kérdé Berkesné örömmel. Ilonka nem szólt csak egy pillantást vetett reám, de az a pillantás felért egy élet boldogságával.

Átmentünk hozzánk.

Én nem szóltam szemmit a történetkről, de a nők még a mosolyból is tudnak olvasni, — ki találták az egészet.

Hogy a két ház minden tagja örült, azt elképzelhetik a t. olvasók. De senki sem úgy, mint én és Ilonka.

Hanem a fő meglepetés hátra volt.

A kibékülés öröme hamarjában estélyt rendezett anyám, melyre több meghitt vendéget meghívott.

Barátom Borzovay a fiatal orvos is ott volt. — Én félre hiva egy perczre a szülöket, kijelentém nekik: hogy szándékom nősülni s megkértem Ilon kezét.

— De hát szer-titek-e egymást? kérdék a szülök. Én és Ilonka egymásra néztünk s tekinteteink többet mondtak, mint minden szó beszéd.

— Hát lurkó, te az én tilosomban jártál, szolt jókedvűleg Berkes ur. Ha most város kapitánya volnék, meg zálogolnának ivg azonban csak azzal büntettek, hogy míg egy pört meg nem nyersz, Ilonkát nem kapod.

— Jólvan urambátyám, de hát ha oda viszem a dolgot, hogy felek kiegyezzenek?

— Jó no — akkor is a tiéd.

— Ime tehát — szólék — atyám és urambátyám közt pör folyik a föld miatt, mert mindenki azt állítja, hogy a másoknak van igaza. A dolgot úgy döntöm el, hogy a per alatt lévő földek reám és Ilonkára iratnak, miáltal az ok mely a pert előidézte megszűnik. Ily feltételt mellett igazi ügyvédi lelkiismeretemmel ajánlom a kiegyezést; reá állnak?

— Már látom, hogy lesz belőled valami, vidd hát az isten nevében.

Még azen este jegyet váltottunk. Borzovay s Malvin szeméből is ki olvastam, hogy nem sokára ők is követik a jó példát.

Mondjam-e tovább. Jegyesem boldogító csókja elcsattant, vele együtt e történet is bevégeződött; mert minek folytassam már tovább, mikor a t. olvasók is eltalálhatják mi történt azután.

Én boldog ember vagyok s hiszem: az leszlek Ilonkával még csak élek; de csak úgy lesz felhőtlen boldogságom, ha önök t. olvasók e történet menetében nyilvánult confidentialiáért s az unalomért melyet okoztam megbocsátanak.

(Vége.)

Közgazdaság.

Piaci árak. augusztus 14-én tartott h e t i vásárunk alkalmával következő piaci árak lettek a város hiteles jegyzőkönyvébe följegyezve: Hektoliterenként. Buza 7 ft 50 kr. 8 ft 15 kr. Feles 6 ft 50 kr. Rozs 6 t. 50 kr. 6 ft. 00 kr. Árpa 4 15 kr. 4. 00 Zab 2 ft. 00 kr. Kukoricza 6 ft. 00 kr. Burgonya 3 ft. 2.50 kr. M é t e r m á z s á n k é n t. Buza — frt — kr. 10 frt. — kr. Rozs 7 frt. 80 kr. Zab 6 frt. 50 kr. Széna kötve 1 frt. 50 kr. Takarmány szalma 50 kr. Alom szalma 25 kr. Zsupszalma 0 frt. 50 kr. GYÖRY K.

Tanügyi irodalom.

Vezérkönyv a magyaryelv tanítására tót aju népiszkolákban. Tanítók számára írta Groó Vilmos (gömörmegei) kir. tanfelügyelő. Első rész I. II. osztály. Bolti ára 24 kr; netto ára 20 kr. Ugyanaz külön-külön sáros-szepesmegei tót, román, szerb és horvát ajkuak számára. Kaptható a m. kir. egyetemi nyomdában Budapestben. E kis könyvecske mindazon kellékekkel bir, melyeket egy néptanító tót aju tanítványainak megértetésére, igényelhet. Utmutatókalauz szolgál, röviden, de velősen vezet be

Hirdetmény.

MAKK és GUBICS ÁRVEREZÉS.

Ágoston Szász Coburg göthai herceg
Ő királyi fensége baloghvári és deren-
csényi uradalmihoz tartozó, — forrás- és
álló vizekkel ellátott, s különösen sertés hizla-
lásra igen alkalmasan fekvő erdőbirtokainak ez
évi kiválóan sikerült makk, — s ugyanott nagyobb
mennyiségben levő gubics termése **f. évi Szept-**
ember hó 1-én nyilvános árverésen eladatni
fogván; ezen árveréshez a venni szándékozók
alolirt erdészeti hivatal részéről a fenn említett
napon **F.-Balogra** a számtartói hivatalhoz azzal
hivatnak meg, hogy a községek, vagy egyéb tes-
tületek megbizottjai csakis törvényes meghatalma-
zással ellátva fognak az árveréshez bocsáttatni.

A szokásos árverési feltételek az alolirt erdő-
hivatalnál addig is megtekinthetők, — kívánatra
azonban az érdekelteknek megküldhetők.

Ágoston Szász Co-
burg göthai herceg baloghvári erdő-
hivatala, **MELEGHEGYEN** u. p. **F.-BALOGH,**
1880. évi augusztus hó 10-én.